

tott szemmel, egy percig mozdulatlan. Aztán hátrahajolt a felső teste és megfeszült a karosszék támláján. Mindenki odanézett és mindenki szívében megfagyott a vér. Lajost agyvérzés érte a szörnyű indulatban. Szmokingos melle kidagadt és az asztalkendő a térdére esett. De fehér inge vakított, mint a hó.

Surányi Miklós.

RÉT-KASZÁLÁS.

A magyar rétek kaszálása most folyik.

Olyan, mintha virágtengert kaszálnának. Derékig járok a fülengerben. Hányféle virág van?

Piros jecske-szekfű. Fehér bokrétás margaréta. Aranysárga boglárka. Rezgő fű...

Nem ismerem a virágneveket. És ez talán sohse fáj jobban, mint most.

Nem tudom néven szólítani ezt a sok kicsi piros-kék-sárga bíborcsodát, ami a fű között ragyog. Annyi kék finom hírharangot...

Mögöttem már haladnak a kaszások. Rendbe hull ez az élő-szép virágszőnyeg. Futnom kellene előre és leülnöm közöttük. Hallom a kaszafenést...

Valami átsuhan a virágok fölött.

Mi rezg át sejtelmesen? Mi remeg? Mit éreznek halott-haloványan? A halál szelét?

Virágszítvecskéik dobognak és ők valami örök-tudat sejtelmébe jutnak pillanatra. Zűrzavaros, kábult álmérzés köde felszakad és eszükbe villan a Rendeltetés. Talán fáj is nekik a sors. Mert a fájdalom a legtöbbször, a legfontosabb, legnagyobb; az örök cél és céltalanság velejárója. És szent.

Látom — pillangók cikáznak át a rét fölött — sokfélék, sokszínűek. És végigcsókdossák maguk a virágokon. cikk-cakkban. Mintha súgnának valamit nekik. Szerelmet? Titkot? Boldogságot? Sietve mondják el az üzenetet, mint az emberek, száj fölhöz hajolva és azzal tovább rohannak.

Tovább rohannak, mert valóban — sietni kell.

Futni előre. Be kell tölteni a Rendeltetést.

Az Idő szárnyal. Föltüntek már mögöttünk a kaszások. Rendbe hull életünk virágos napja is.

Ember! — nézz szívedbe gyorsan. Ha arra vagy elhívalva, hogy másokért küzd — szenvedj: — csak szaporán, az útról le nem térhatsz. Ha sorsod mást jelöl: csináljad.

Kötözz sebekel, enyhíts fájdalmakat. Simogass, csókolj, szeress. Vagy vigyed kereszted az emberek sokasága között. Nincs perc elveszíteni való.

Már hallom a kaszafenést. Mögöttünk közeledően hullnak a rendek. És mi állunk földbegyökerezetten. Bartalis János.